

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ,,

I.

Λαίδη Λω.

Ἐλ Αἰ ἄν τὸ φεγγάρι τὰ γυνὴ δὲ λάμπει στὰ μαλλιά σου
Μέσα εἰς τὰν τὸν νυμφῶν καὶ τὰ σκουρὰ τὰ δάση,
Μὰ βλέπουν τὴν Ἀρτέμιδα σὰ ἰδοῦν τὴν ὁμορφιά σου
Κέχεις τὰ μάτια ἄν τὰ χρυσὰ τὰ βέλη ἔχεις ξεχάσει.

Καὶ ἄν τὰ πῖστα τὰ μάτια μας ἔχουνε πειὰ νυγτώσει,
Καὶ ἄν φτερωτὰ κι' ὀλόχρυσά ὄνειρα δὲ θεωρῶντε,
Μὰ ὄνειρενέτ' ἔξωτος ὅποιος κι' ἄν σὰνταμόση
Κι' ὅλοι σὲ μὲ ἄλλη ψυχὴ πιστεύουν σὰ σὲ ἰδοῦντε,

Ψυχὴ μελαγχολόλεπχη κι' ἀγγελιοφάρταομένη
Ποῦ σὰν τὴ νύμφη τὴν Ἥχῃ ποῦναι ξενητεμμένη,
Εἰς τοῦ Ναρκίσσου τὸ μορφο ξαναγυρίζεις μέρος.

Καὶ στῆς νεράιδες τῆς Λενκὲς τοῦ Κηφισοῦ πιστεύουν,
Καὶ στῆς δρυάδες τῆς Ξανθῆς, ὅποτ' αἰ σὺν γυναιτεῖον
Καὶ στὴν πεντάμορφη Ψυχὴ ποῦ ἀγαποῦσε ὁ Ἔρως.

Κυρία Φ. Βάρδογλη

(Ἐκ φωτογραφίας)

Λαίδη Καίτη Λω.

(Ἐκ φωτογραφίας)

II

Κυρία Βάρδογλη.

Ἐλ Αἰ ἄν λέγουν πῶς ἀπέθανε ἡ ἀθάνατη Ἑμμορφιά μας
Καὶ ἄν ξενητεύθηκε ἀπ' ἐδῶ κι' ἡ θεὰ μαρτυρομένη,
Μὰ ὅτ' αὐτὴ σὲ δοῦνε βλέπουνε τὴ δόξα τὴν παλαιά μας
Καὶ τὴ γλυκεῖα Ἀφροδίτη μας ἐδῶ ζωταγεμμένη!

Καὶ ἄν τῶν νυμφῶν ἡ συνοδιὲς πειὰ δὲ σὲ τριγυρίζουν
Καὶ ἄν οἱ βωμοὶ σου ἐθυσαν πῶφρετραν περιστέρια,
Μὰ ἡ καρδιὲς ὅπως παρτοῦ κέδῳ ἀκόμ' ἀνθίζουν
Καὶ τὴ θρησκεία τὴν πρώτη των φυλάγουν πάντ' ἀκέρη!

Καὶ ἄν δίχως τῆς ταίρια σου σὲ φέρνει τώρα ἡ μοῖρα,
Ἐρροία σου, Κυρά Δέσποινα, καὶ θάρθουνε χεκεῖνα—
Ἡ Ἀθηνᾶ κι' ὁ Ἀδωνις κι' ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἥρα!

Θάρθουνε πάλ' ἡ δόξες μας κι' οἱ θεοὶ μας μιὰν ἡμέρα!
Ἀνθίζ' ἡ δάφνη τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ Παρνασσοῦ τὰ κρίνα,
Καὶ ἀφοῦ ἐοῦ εἶσαι μεμῆς θάρθουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ πέρα.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΨ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἡ ἀρχαία Βαβυλὼν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς εἰς Βαβυλῶνα δόκτωρ Κολδεβέυ διακηρύσσει ὅτι ἡ περιγραφή τῆς ἀρχαίας πόλεως, τὴν ὅποιαν ἔκαμε ὁ Ἡρόδοτος, εἶνε ὀρθὴ εἰς τὰ κυριώτερα αὐτῆς σημεία, ἀλλ' ἐσφαλμένη ὡς πρὸς τὴν ἑκτασὶν τῆς πόλεως. Ἐνῶ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἡ Βαβυλὼν θὰ εἶχεν ἑκτασὶν ὅσην οἱ Παρίσιοι, τὸ Λονδῖνον καὶ τὸ Βερολῖνον μαζῇ, ἡ πραγματικὴ τῆς ἑκτασὶς δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἑν πέμπτον τῆς ἐπιφανείας τοῦ Λονδίνου ἄλλ' οὔτε τὰ τεῖχη αὐτῆς εἶχαν τὸσον καταπληκτικὸν μέγεθος καὶ πάχος ὅσον λέγει ὁ Ἡρόδοτος.

Ἡ κυρία πόλις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Εὐφράτου. Ἦτο κτισμένη εἰς σχῆμα τριγώνου τοῦ

ὁποίου αἱ πλευραὶ εἶχαν μῆκος 4 1)2, 3 1)2 καὶ 5 1)2 χιλιομέτρων. Περιεχυλοῦτο ὑπὸ τειχῶν, τὰ ὅποια εἶνε εὐδιάκριτα ἀκόμη.

Πολλὰ ἀνασκαφαὶ ἤχθησαν εἰς πέρας ἀποκαλύψασαι σπουδαῖα εὐρήματα. Ἀνεσκάφησαν κτίρια μνημονευσμένα ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶνε τὸ Κάσρ ἢ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ἡ πομπὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἀνεχώρει ἐκ τοῦ σημείου τούτου διευθυνομένη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Μαρδοχίου ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἐπὶ ποινῇ ἐκθρονίσεως. Ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης ναοὶ καὶ ὁδοὶ καὶ καθωρίσθησαν διάφοροι θεοὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ἡ Βαβυλὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν ἦτο ἡ πόλις ἀλλὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀνάκτορον ἢ ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

Ὁ λόφος Μπαμπὶλ εἶνε πιθανῶς οἱ περίφημοι κρε-

μαστοί κήποι τῆς Σεμιράμιδος. Ὁ πύργος τῆς Βα-
βυλῶνος ἐξηκριβώθη ποῦ περίπου ἔκειτο.

Εὐρέθησαν δὲ πλεῖσται ἐνδιαφέρουσαι ἀρχαιοτήτες
καὶ κοσμήματα πολυτιμώτατα τοῦ ἀνακτόρου.

Αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπισκευῆς τινῶν ἀρχαίων κτιρίων
θὰ ἐκτελεσθῶν ὑπὸ τῶν ἀρχιτεχνολόγων, θὰ διαρκέσουν
δὲ πολλὰ ἔτη.

Ἄν τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἡγόρασε
τὰ ἔργα μίαν μικρὰν εἰκόνα τοῦ Γύζη ἀντὶ 350,000
τοῦ Γύζη μάρκων, ἥτοι 700,000 δρ., βεβαίως ἐν τῇ
ἐτήσιᾳ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τοῦ «Κρυ-
σταλλίνου Παλατίου» ἥτις ἡνοίξε τὰς ἡμέρας ταύτας
καὶ ἐνθα ἐξετέθησαν εἰς δύο μεγάλας οἰθούσας τὰ ἔργα
τοῦ Γύζη, θὰ διατεθῶνται τὰ πλεῖστα ἀσφαλῶς ἐν Γερ-
μανίᾳ. Εὐτυχῶς ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις θὰ διαθέσῃ με-
ρος τοῦ ἐκ φρ. 870,000 κληροδοτήματος Ἀβέρωφ
πρὸς ἀγοράν τινῶν ἐξ αὐτῶν.

— Ἐκ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἐκρινῶν ἐκθέσεων ἡ
μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα εἶναι, ὡς πάντοτε, ἡ τῆς Ἑλευ-
θέρας Ἐνώσεως. Ἐν τῇ πρώτῃ γαμμυρῇ ἵσταται ὁ
Schneider-Didam ἐκθέσας δύο ζων-ἀνὰς προσωπογρα-
φίας καὶ τινὰ σχεδιάματα. Ἐπίσης καλὰ ἔργα εἶνε
τοῦ Klingen, Schwarger, Zinkeisen κλπ

ΑΓΓΛΙΑ

Ὁ καθηγητὴς Κάρολ Βαλδστάιν
μία ἀνακάλυψις ὁμιλῶν ἐν τῇ πρὸς προαγωγὴν τῶν
Ἑλλ. σπουδῶν Ἐταιρεία τοῦ Λονδί-
νου ἀνεκρίνωσεν ὅτι ἔκαμεν ἀνακάλυψιν θυμασιῶν
μαρμάρων τὰ ὁποῖα, ἐὰν κρίνῃ κανεῖς ἐκ τῶν διαφόρων
λεπτομερειῶν τῶν, μεγάλως συνδέονται μὲ τὰ περίφημα
ἀετῶματα τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ x Βαλδστάιν ἀφηγήθη
πῶς συνέβη νὰ ἀναλύσῃ τὰ μάρμαρα—δύο ἀγχιμάτια
ἀρρένων καὶ θηλειῶν παραστάσεων—τὰ ὁποῖα ἔκειντο
ἄγνωστα καὶ παραμεινέμενα εἰς τὸ Ἀλθέρτειον μου-
σεῖον τῆς Δρέσδης. Ἀνεγνώρισε τὴν καλλονὴν τῶν καὶ
ἤδη ἀποδεικνύει ὅτι φέρουν ἅλας τὰς χαρακτηριστικὰς
ἀποδείξεις ἀντιγράφων τελειῶν ἢ προσαρμογῶν δύο
παραστάσεων τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ Βαλδστάιν ἀποδίδει
μεγάλῃν σπουδαιότητά εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ταύτην.

— Ἐκθέσις ἔργων καλλιτεχνῶν ἐγένετο ἐν Στουτγάρτῃ.

ΓΑΛΛΙΑ

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος ζω-
γράφος καὶ χαράκτης Νικόλαος Chiffart.
ζωγράφου Γεννηθεὶς τῷ 1825 εἰς Saint-Omer, ἐκ γο-
νέων ἐργατικῶν, ἤλθε νεώτατος εἰς Παρι-
σίους τῷ 1844 ἐθαυμάσθη τὸ τάλαντόν του ἐν τῇ Πο-
λυτεχνικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων. Ἐμαθήτευσεν παρὰ
τῷ Cogniet. Τῷ 1851 λαβὼν τὸ Prix de Rome, μετέβη
εἰς Ἰταλίαν. Ὁ Chiffart ἐφιλοτέχνησε τὴν «Ἀνα-
χώρησιν», τὸν «Χριστιανὸν ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ»,
τὸν «Κατακλυσμόν», τὴν «Σοφίαν», τὸν «Φάουστ»,
τὴν «Διάβασιν ποιμνίου», τὸν «Β. Οὐγκώ», τὸν
«Περσέα». Περὶ τοῦ Chiffart ἔχουσι γράψαι ὁ V.
Champier, ὁ Tardieu, ὁ Villart.

Ὁ Παρισινὸς γλύπτης Α. Βίττερ κατὰ
τὸ πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου
κατεσκεύασε ἀγάλμα παριστῶν μίαν τῶν
Δαναίδων. Τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις διὰ
τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸ μῆλον τοῦ Πάριδος καὶ διὰ
τῆς ἄλλης καθρέπτει, ἐκφράζουσαν οὕτω τὴν ἐρωτο-
τροπίαν, κατώρθωσε ὁ Γάλλος καλλιτέχνης νὰ ἀποτυ-
πώσῃ εἰς τὴν Δαναΐδα του, ἥτις ἐκφράζει πικρὰν μετα-
μέλειαν στηριζομένη ἐπὶ ἀμφοτέρω δὴ κατεδικάσθη νὰ
γεμίξῃ χωρὶς ποτὲ νὰ δύναται νὰ τὴν κατορθώσῃ. Ἡ
δυσκολία ἔγκειται εἰς τοῦτο, ὅτι καίτοι πρόκειται περὶ
ἀντιθέτων ἐντελῶς συναισθημάτων, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ
πρόσωπον ἔσχεν ὡς πρότυπον, ὡς καὶ εἰς τὸ ὅτι ἐνῶ
τὸ ἀριστούργημα τῆς Μήλου παριστᾷ θεάν, τὸ ἔργον

τοῦ Βίττερ εἰκονίζει θνητὴν καὶ δὴ κατάδικον. Ἐν
τούτοις ὁ Βίττερ δὲν ὑπελήφθη τῆς ἐπιτυχίας.

Ἡ γῆρα τοῦ γλύπτου Φαλγκιέρ δι-
τὰ ἔργα τοῦ ὁργάνωσθε ἔκθεσιν ἔργων του τινῶν ἐν
Φαλγκιέρ Παρισίοις, ἐν τῇ ὁδῷ Assas. Πλήρης
ἐκθέσις τῶν ἔργων πάντων τοῦ διαση-
μου καλλιτέχνου γεννήσεται τὴν ἀνοιξὶν τοῦ 1902.

— Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ διακοσμήσῃ
μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς Σορβώννης διὰ μεγάλης τοι-
χογραφίας, παριστώσης τὸν Πενὰν ἐπὶ τῆς Ἀκροπό-
λεως πρὸς ἀποθανατισμὸν τῆς ἀθανάτου «Προσευχῆς»
τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς εἰκόνης ἀνε-
τέθη εἰς τὸν ζωγράφον x Μπουϊγιέ, ὅστις ἀφίχθη ἐν
Ἀθήναις διὰ νὰ μελετήσῃ τὸ τοπίον τῇ τοιχογραφίας
του. Τὸ κύριον μοτίβο τῆς εἰκόνης του θὰ εἶνε ὁ
Παρθενῶν.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐα-
ρινῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων ἐν Βιέννῃ. τῆς Καλ-
λιτεχνικῆς Ἐταιρείας καὶ τῆς Secession.

Πρὸ παντὸς ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐταιρεία ὡς τὸ clou
τῶν ἐκτεθέντων ἔργων ἠθέλησε νὰ παρουσιάσῃ ἔκθεσιν
συλλογῆς ἔργων Böcklin, ἀλλὰ δὲν δύναται τις νὰ ὑπο-
στηρίξῃ ὅτι ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, οὔτε ὅτι συν-
κέντρωσε τὰ ἀρίστα τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου καλλιτέχνου,
καὶ τοῦτο διότι τὰ πλεῖστα καὶ σημαντικώτατα αὐτῶν
εὐρίσκοντο εἰς γείρας ἰδιωτῶν. Ὡς τὸ ἀρίστον ἔργον προ-
κύπτει ὁ πίναξ ὁ ἐπιγραφόμενος «Πόλεμος». Ἐκτὸς τῶν
ἔργων τοῦ Böcklin, ὁ ἐπισκέπτης δύναται νὰ θαυμάσῃ
τοιαῦτα τοῦ Lenbach καὶ ἄλλων ὑπερόχων τεχνιτῶν,
ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον μερικὰ μεγάλα ὀνόματα, ὡς δι-
καίως παρατηρεῖ ὁ τεχνοκρίτης τῆς «Kunst fur alle»,
δὲν κατωρθοῦσιν ὥστε μία ἔκθεσις νὰ θεωρηθῇ καλὴ
Ἐπεκράτησεν, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν παραδοχὴν τῶν
ἔργων μεγάλη ἐπιείκεια, τῶν πλείστων ὄντων κοινῶν
καὶ τετριμμένων. Οὐχ ἤττον καλὰ προσωπογραφίας τῆς
ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, λεπτῶς ἐψυχολογημένας, ἔχει
ἐκθέσει ὁ Laszlo, ἀλλὰ πολὺ ἀνωτέρας, ὑπὸ ἔσποιν ζωῆς
καὶ ἀτομικότητος ἔχει ἀποστείλῃ ὁ Poch w a l s k i.

Ὁ ἐκ Τυρόλου ζωγράφος Egger-Lienz, ὅστις ἐξε-
παιδεύθη ἐν Μονάχῳ, ζωγράψαν αἰσθησὶν ἐμποιεῖ διὰ τὸ
δραματικόν, δι' οὗ ἀπεικονίζει ἐπεισόδιον τοῦ ὑπὲρ ἀνε-
ξαρτησίας ἀγῶνος τοῦ Τυρόλου.

Ἀλλὰ βεβαίως ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ δὲν λαμβάνει
τις ἰδέαν τῆς ἐν Βιέννῃ ἐπιδόσεως τῆς γραφικῆς πρὸς
τοῦτο δέον νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν Secession.

Τὸ πᾶν ἐνταῦθα εἶνε καθαρῶς αὐστριακόν. Ἐκ τῶν
ἐκτεθέντων πινάκων δύναται τις ἀκριβῆ νὰ σχηματίσῃ
ἰδέαν περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῶν τάσεων τῆς χαρακτρι-
ζομένης ὡς Βιενναςίας Σχολῆς. Ὑπὲρ πάντα ὡς καὶ
ἐν ὀλιγοστίχῳ σημειώματι τοῦ προηγούμενου τεύχους
ἀνεγράψαμεν ὑπερέχει τὸ ὄνομα τοῦ Γουσταύου Κλίμτ.
Ἐν τῇ κυρίᾳ αἰθούσῃ εὐρίσκεται ὁ διὰ τὸ ὁρόφωμα
τοῦ Πανεπιστημίου προσωρισμένος περίφημος πίναξ, ὁ
ἐπιγραφόμενος «Ἡ Ἰατρικὴ» ὅστις τοσοῦτον θόρυβον
ἐπροξένησεν καὶ τοσαύτας ἀντιπαθικὰς διήγειρε κρίσεις.
Βίς τὸ μέσον τοῦ κάτω μέρους τοῦ πίνακος ἐγείρεται
ἡ μορφή τῆς υἱείας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπὸ φω-
τοστέφανου περιβαλλομένης κεφαλῆς τῆς εἶνε σκληρά,
δὲν ἀπαντᾷ δὲ εἰς τὰ περίφημα ἐρωτήματα, ἅτινα ἀπο-
τείνει εἰς αὐτὴν ἡ ἀπληρυσμένη ἀνθρωπότης. Ἐν τῷ
αἰθέρι περιπταμένης προδίδει ἡ χορεία τῶν πασχόν-
των, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν, βωδὸς καὶ ἀπαισίως γε-
λῶν, ὁ θάνατος. Αἱ βάσανοι, ἡ ἐγκρατέρης, ἡ ἐλπίς,
αἱ προσευχαὶ τῶν ἀσθενῶν, αἱ αγωνίαι, ἡ ἐξάντλησις
τῶν τικτούσων μητέρων, ἡ ἀσυνείδητος προαίσθησις
τῆς ζωῆς τῶν γεννημένων, ἀποτελοῦσιν ἄλυσιν συναί-
σθημάτων ἅτινα καίτοι διαφοροτρόπως ἐκφράζονται ἐν

ταῖς ἀπεικονιζομέναις μορφαῖς, οὐχ ἤττον ἔχουσι κοινόν τι ἐν τῇ τὰ πάντα διεπούσῃ θλίψει. Ὡς βλέπει τις, ἐκ τῆς συντόμου ταύτης περιγραφῆς, τὸ ἔργον εἶνε συμβολικὸν καὶ ἀλληγορικόν, ἐκφράζον τὴν ἐλαχίστην πίστιν ἣν τρέφει πρὸς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὰς θεραπεΐδας αὐτῆς. Τὸ κάλλος τοῦ χρώμα·ισμοῦ ἐν τῷ πίνακι τούτῳ τοῦ Klimt εἶνε κατὰ τι ἔξοχον καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι οὗτος μετέφερε τὴν μουσικὴν ἐν τῷ χρώματι. Ἔτερα ἔργα ἐκτεθέντα διακρίνονται τοῦ Andri, List Kurzweil ἀλλὰ τρεῖς πρὸ πάντων καλλιτέχναι ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων. Καὶ πρῶτος ὁ Bacher, ὅστις διὰ τῆς προσωπογραφίας δύο κυριῶν κατετάχθη μετὰ τῶν πρώτων προσωπογράφων. Ἐπίσης ὁ Otto Friedrich διὰ τοῦ πίνακος «Ἐν τῇ χιόνι» δεῖκνται πλήρη λεπτομέτεια καὶ δυνάμεις, τρίτος δὲ ἔργεται ὁ Karl Moll, ὅστις διακρίνεται διὰ τὸν ἔξοχον αὐτοῦ χρωματισμὸν καὶ τὴν τέχνην δι' ἣς ἀπεικονίζει τὴν ἀντίθεσιν καὶ πάλιν μετὰ τοῦ φωτός καὶ σκιᾶς. Ὁ κυριώτατος τῶν πινάκων παρὶστὰ οἰκογενειακὴν σκηνήν, ἐν καιρῷ γεύματος. Ἡ ἀποδιδομένη ἐκ τῶν φωτοσχιᾶσεων ἁρμονία εἶνε ἀπαράμιλλος.

—Ἐν Φραγκφούρτῃ ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους πολυάριθμοι ἐγένοντο ἐκθέσεις, συγκεντρώσασαι ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῶν πλεῖστα ἔργα καλλιτεχνῶν παντὸς ἔθνους. Οὕτω, ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τοῦ Schneider ἐξετέθη σειρά προσωπογραφιῶν τοῦ Κάουμπαχ, ἐν ἣ ἀρίστη εἶνε ἡ ἐπιγραφομένη «τὸ παῖζον παιδίον». Δύο ἤδη ἦνοιξαν ἐκθέσεις τοῦ Böcklin, ἀναμένεται δὲ ἐντός ὀλίγου καὶ τρίτη. Εὐδαταῖον θὰ ᾔτο ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου ζωγράφου νὰ συνεκεντροῦντο ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ συνόλου τῆς τεχνοτροπίας αὐτοῦ. Νέα ἔργα του ἄγνωστα εἰς τοὺς ἐπισκέπτας εἶναι ἐλάχιστα, διαπρέπει δὲ μετὰ τῶν ἀξιοθαύμαστος προσωπογραφία γυναικός. Ἐπίσης ἔξοχος εἶναι ὁ πίναξ αὐτοῦ «Ἡ Ἀφροδίτη ἀναδυομένη» διὰ τὸν ἀπαράμιλλον χρωματισμὸν καὶ τὰς ζωηρὰς ἀντανάκλασεις τοῦ φωτός. Τέλος ἐν τῇ «Καλλιτεχνικῇ Ἐνώσει» δύο σπουδαὶ τοῦ Leibl ἐξετέθησαν, ἱκανῶς ἐμφαίνουσαι τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ τάλαντον καὶ τὴν βθεῖαν πρωτοτυπίαν.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Καλλίστη θεωρεῖται ἡ ἐν Βουδαπέστη διεθνὴς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἣν καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκθεσάντων εἶνε γάλλοι. Ἐκ τῶν γερμανῶν καλλιτεχνῶν ἀντιπροσωπεύονται μόνον ὁ Λέμπαχ καὶ ὁ Stuck αἱ δὲ λοιπαὶ χώραι δι' ἐνὸς ἢ δύο τὸ ποῖον. Ἐξετέθησαν μετὰ τῶν ἄλλων, ἔργα τῶν Munkacsy, τοῦ Benjamin Constant τοῦ Καρόλου Δυρὰν, τοῦ Rochegrosse τοῦ Puvion de Chavannes, Besnard κτλ.

ΙΤΑΛΙΑ

Τὸ Βόσκο Ρεάλε, ἔνθα ἀπὸ τῆς Ἑλληνορωμαϊκῆς εὐρήματα νοσ ἐνεργεῖται ἀνασκαφαί, φαίνεται ὅτι εἶνε ἀληθὲς μεταλλεῖον ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς τέχνης.

Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις εἶνε ρωμαϊκὸν κοιμητήριον, εὐρισκόμενον ἐπὶ μέρους ὅπου ὑπάρχουν ἐνταφισμένα λείψανα τοῦ ἀρχαιοτέρου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τὰς κρύπτας, τοὺς θόλους, τοὺς τύμβους, τὰ δοχεῖα, εὐρέθησαν πολλὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, μαρμάρινα, ὀρειχάλκινα, πήλινα, ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ καθῶς καὶ δακτυλίδιοι καὶ ἄλλα ἔργα θαυμασίας γλυπτικῆς.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶνε μεγίστης ἀξίας, καθ' ὅσον ἐπιφέρει φῶς ἐπὶ τοῦ βίου τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας κατὰ τὴν αὐγὴν τῆς Χριστιανικῆς περιόδου.

—Ἐν Νεαπόλει θὰ στηθῇ μνημεῖον εἰς τὸν Γαριβάλδην, ἐξ ὀρειχάλκου, μὲ βάθρον ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου

Θὰ κυκλοῦται ὑπὸ τριῶν ἀγαλμάτων, αἵτινα θὰ παριστάνωσι τὴν Ρώμην, τὴν Νεάπολιν καὶ τὴν συνάντησιν τοῦ Γαριβάλδου μετὰ τοῦ Οὐμβέρτου. Ὁ ἀνδριάς θὰ ἔχῃ ὕψος 6 μέτρων, τὸ ὅλον δ' ἔργον μετὰ τοῦ βάθρου 18 μέτρα. Θὰ εἶνε ἑτοιμον μετὰ τρία ἔτη. Θὰ στοιχίσῃ δὲ 250,000 φρ. Τὸ ἔργον ἰδρύει ὁ δῆμος τῆς Νεαπόλεως, ἡ δὲ ἐκτέλεσις ἀντετίθεται εἰς τὸν Καίσαρα Τσόκη. Θὰ ἐγερθῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας τῆς Ἰταλικῆς ἐνότητος.

ΡΩΣΣΙΑ

Εἰς τὸ Κέρτς τῆς Ρωσίας ἐνῶν Ἀρχαιολογικὰ ἔσκαπτον ἐργάται εἰς ἐν κτήμα, εὐρήματα ἀνεκάλυψαν μακρὸν ὑπόγειον διάδρομον πλαγίως τοῦ ὁποίου εὐρέθη μετὰ μακρὰς ἀνασκαφῆς ἐν δωμάτιον, τὸ πάτωμα καὶ τὰ τεῖχη τοῦ ὁποίου ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ διαφόρους ἀρχαίας εἰκόνας. Ἀπὸ μίαν ἐπιγραφὴν φαίνεται ὅτι τὰ εὐρήματα αὐτὰ ἀνάγονται εἰς ἐποχὴν 250 περίπου ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου εὐρέθη ἐν σπασμένον ἀγγεῖον, δακτυλίδιον καὶ διάφορα ἄλλα πολύτιμα κοσμήματα. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦν.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἐν Καίρῳ ἀνεκαλύφθη ἀγαλμα παριστάνον βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἀγαλμα, ὕψους 4. 35 μέτρων, παριστάνει Φαραῶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωϋσέως. Ὁ Βασιλεὺς εἶνε παχύτατος, ἵσταται δ' ἐπὶ βάθρου καὶ φέρει στέμμα ὅμοιον πρὸς τὸ τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Γαλλίας. Ὁ ἀνδρῶς καλύπτεται ὑπὸ ἱερογλυφικῶν χαρακτῆρων, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι κατεσκευάσθη τῷ 650 π. χ. Τὸ εὑρημα κατετέθη εἰς τὸ μουσεῖον Καίρου.

Ραгдаῖαι βροχαὶ πεσοῦσαι εἰς τὴν Ἀρχαίος ναὸς Ἀνω Αἰγυπτου ἐπροξένησαν ζημίαν κινδυνεύων εἰς ἓνα ἐκ τῶν δύο ναῶν τοῦ Ἐδφοῦ.

Ἀρχαιολόγοι καὶ τεχνῖται ἐστάλησαν ὅπως λάβουν τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς διάσωσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ὅστις εἶνε τὸ ὠραιότερον κειμήλιον τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἐδφοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 200 π. Χ. εἶνε δὲ παμμέγιστος, εἶχεν μῆκος 451 ποδῶν καὶ πλάτος εἰς τὴν πρόσοψιν 250 ποδῶν. Οἱ τοῖχοί του εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ ἐπιγραφάς, αἵτινες περιλαμβάνουν καταλόγους θεῶν καὶ ἐορτῶν καὶ ὀνόματα πόλεων, ἱερῶν καὶ ψαλτῶν.

ΚΡΗΤΗ

Πολυτιμώτατα εὐρήματα ἀνεκαλύφθησαν ἐν Κνωσσῷ ὑπὸ τοῦ κ. Ἐβάν, ἐν οἷς τεμάχιον ἔργου ὁμοιάζοντος πρὸς ἄβρα, ἐκ φυσικοῦ χρυστάλλου, ἐλεφαντόδοντος, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ὑπάρχουν μικρὰ τετράγωνα καὶ δεκατέσσαρα γράμματα περιέχοντα μικροὺς δίσκους ἐξ ἐλεφαντόδοντος.

ΕΛΛΑΣ

(Ἀνταπόκρισις «Πινακοθήκης»).

Δραστηριώτατα ἐξακολουθεῖ ἀνασκαφαί θοῦσιν αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαί, ἐνεργουῦσα εἰς φῶς πολύτιμα εὐρήματα.

Ἐκτὸς τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Μαλεάτου Ἀπόλλωνος, καὶ τοῦ μεγάλου περιτειχίσματος καὶ τῶν ἀντηρίδων τῶν ὑποβασταζουσῶν τὸ ὀροπέδιον, ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλῶν μέτρων μήκους, ἔτι δὲ τρία ἕτερα οἰκοδομήματα, πιθανῶς ναοί, δύο ἐξέδραι συναρμολογηθεῖσαι ἤδη, πληθὺς βάσεων ἀναθημάτων καὶ βωμῶν, πλεῖστα τεμάχια, οὐκ ὀλίγα δ' ἐπιγραφαί, διὰ τινων τῶν ὁποίων μανθάνομεν ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ βωμοὶ τοῦ Διὸς, Διὸς ὑπάτου, Ἀπόλλωνος

νος μουσηγέτου. Μουσών, Δήμητρος, Ἀρτέμιδος (Αἰγυρία, Διμνεάτιδος καὶ Μουνυχίας), Ποσειδῶνος, Λητοῦς, Ἀθηνᾶς καὶ Μνημοσύνης.

Ἀνευρέθησαν ἐν μέσῳ κεκαυμένων χωμάτων συντρίμματα χαλκίνων καὶ πηλίνων σκευῶν καὶ ἄλλα γλυπτικά μικρὰ τεμάχια· τὸ σπουδαιότερον ὅμως τούτων εἶνα· ἀγαλματίδιον 12)00 χάλκινον ἐντελὲς σῶον λαμπρᾶς ἑλλην. τέχνης ὅπερ παριστᾷ γυμνὸν ἔφηρον, πιθανῶς Ἀπόλλωνα, ἀνάθημα καὶ τοῦτο, ὅπερ θὰ καθεῖξη περιβλεπτον θέσιν ἐν τῷ μουσείῳ.

Ἐξ ὧν τούτων τῶν πληροφοριῶν, ἃς μόνον ἡμεῖς ἀναγράφουμεν, καταδείκνυται ὅτι πρόκειται οὐχὶ ἀπλῶς περὶ ναοῦ, ἀλλὰ περὶ ὁλοκλήρου ἀρχαίου ἱεροῦ, περὶ οὗ ὀλίγιστα γνωρίζομεν.

Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ἐν τῷ περιλαλήτῳ Ἱερῷ τῆς Ἐπιδαύρου ἐλατρεύετο σὺν τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Ἀπόλλων, ὡς τοῦλάχιστον εἰς τὰς περιφύμους ἀναθηματικὰς τῶν ἱαμάτων στήλας ἀναφέρεται.

Ἡ κοινότης ὅμως αὕτη τῆς λατρείας ἐκἀνονίζετο δι' ἰδιαιτέρων ἱερῶν τόπων, ἐνθα ἕκαστος εἶχεν ἴδιον ναὸν οὕτως, ἐν μὲν τῷ ἤδη γνωστῷ μεγάλῳ Ἱερῷ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐδόσπεο κυρίως ὁ Ἀσκληπιῆς διὰ τοῦ θαυμασίου ναοῦ, ἐν μέσῳ τῆς ἀγνοῦς ἐκείνης ἐκτάσεως τῶν οἰκοδομημάτων καὶ λοιπῶν ἔργων, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπερβεν ἀνατολικοῦ ὁροπέδιου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κυνορτίου ἐκυρίαρχε ὁ Ἀπόλλων, ἐν τῷ ἤδη ἀνακαλυφθέντι Ἱερῷ, ἐν μέσῳ βωμῶν καὶ ἄλλων ἱερῶν οἰκοδομῶν.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο περιλαμβάνει καὶ τὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὑρεθέντα ῥωμαϊκὰ οἰκοδομήματα, ἅτινα ἦσαν κατοικίαι τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων τοῦ ναοῦ, ὧν καθορίζεται ὁ βαθμὸς καὶ διακονοῖται ἡ ἱεραρχία ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μελέτῃ διὰ τῶν ἀνευρεθεισῶν ἐπιγραφῶν.

Δυστυχῶς δὲν σώζονται οὐτὲ ἀσφαλεῖς πηγαί, ἐφ' ὧν νὰ δύναται νὰ βασισθῇ ἀκριθῆς καὶ ἐπισταμένη ἔρευνα ἀλλ' οὐτὲ μέχρι τοῦδε ἀνευρέθη περισθεῖσα ἐπιγραφὴ τῆς, ἀρκετὸν ῥίπτουσα φῶς εἰς τὴν πανώλεθρον σκοτίαν ἀρῶν ἡ καταστροφή, σκληρῶς συνεργασθέντος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, ἔχει ἐκτελέσει τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν ὀλιγοτάτῃ εἰκόνι.

Ἦδη δὲ ἀνασκάπτεται μέγας Ῥωμαϊκὸς λουτήρ, οὗ ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρος ἡ πρόστος αἰθουσα μετὰ βαθμίδων καὶ ἰδιαιτέρως διαμερίσματα θερμαλούσων. Ἰσως τοῦτο ἦτο τὸ ὑπὸ Παυσανίου ἀναφερόμενον ἔλλυτρον κρήνης, διότι πράγματι εὑρέθη καὶ μικρὸς κρουνὸς καὶ ἄλλα λείψανα ὁμοειδῆ. Εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα συγκαταλέγονται καὶ τινες ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ ὁμοιοὶ μετὰ τὰς νεωστὶ ἀνακαλυφθείσας.

Ὁ διευθύνων τὰς ἀνασκαφὰς ἔφορος κ. Ἡλιόπουλος δραστηρίως ἐπιδίδκει τὴν ἀποκάλυψιν ὅλου τοῦ χώρου ἐκείνου ἐπεκτείνων τὰς ἐργασίας κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις μετὰ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» **Σύντομοι** θὰ διοργανωθῇ ἐν Χαλκίδι τῇ 26 Ὀκτωβρίου Πανελλήνιος Ἐκθεσις γυναικείων χειροτεχνημάτων, ἥτις θὰ περιλάβῃ καὶ ἔργα καλλιτεχνικὰ κυρίων. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην θὰ μετέσχωσιν καὶ αἱ μαθήτριάς τῆς Καλλιτεχνικῆς σχολῆς τῶν Κυρίων, τῆς συντηρουμένης ὑπὸ τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων».

— Ἀνεχώρησεν εἰς Βενετίαν ὁ ἐκ Πατρῶν φίλος καλλιτέχνης κ. Ἐπαμ. Θωμόπουλος.

— Ὁ ἀριστοῦχος γλύπτης κ. Σταμ. Παρλιάνος ὅστις καὶ ἐν διαγωνισμῷ ἐν Ῥώμῃ ἤριστευσεν, ἀποπεράτωσεν ἐνταῦθα ἀγαλμα δύο μέτρων ὕψους, παριστῶν νεαίαν πληγέντα ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἑρωτος, ὅστις κρατεῖ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνός τῶν ποδῶν του. Τὸ ἀγαλμα πολὺ ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν.

— Ὁ κ. Δ. Γαλάνης ἐξέθεσεν εἰς Παρίσιους προσωπογραφίαν τῆς κ. Λίγκολν (ἐλαιογραφίαν), ἥδη δ' ἐργάζε-

ται προσωπογραφίας τῶν αὐτόθι δεσποινίδων Τιταμενοῦ.

— Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Γαλλικῆς «Revue de l'Art ancien et moderne» δημοσιεύει ἐκτενὲς ἄρθρον περὶ Γύζης ὁ διάσημος Ἀγγλὸς κριτικὸς Γουλιέλμος Ρίττερ. Τὸν ἀνακηρύττει ὡς τὸν «μεγαλειότερον σχεδιαστὴν τοῦ αἰῶνος» ὑπαμάζων τὴν κλασικὴν ἀπλότητα τῶν γραμμῶν, τάσσει δ' αὐτὸν παρὰ τὸν Βωδρῦ, τὸν Puvis de Chavannes καὶ τὸν Moreau. Ὁ Ρίττερ ἐκ τῶν ἐναπομεινάντων ἔργων τοῦ Γύζης ἀναφέρει νέα ἔργα αὐτοῦ τὸν Κένταυρον (διὰ σήπιου) συνεσφιγμένον ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς πόδας γυναικός, ἥτις συντρίβει τὴν κεφαλὴν του· ἄλλον Κένταυρον με τοὺς βραχίονας του προσδενομένους ὑπὸ Ἑρωτιδῆως, νεαρὸν Νάρκισσον ὄρθιον παρὰ τὸ χεῖλος ρυακίου, μίαν σάτυραν τὸν Πήγασσον εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, ἐξ οὗ ἐγείρεται ποιητὴς ἀκροβάτης· παίζων με τὴν λύραν του. Ὁ Ἀγγλὸς κριτικὸς ἐπαινεῖ ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων του τὴν «Εἰσοδὸν τοῦ Νέου Αἰῶνος».

— Ἀφίκετο ἐξ Ἰταλίας, ἐνθα ἐσπούδασεν ὁ νεαρὸς ζωγράφος κ. Ἰ. Ἰωάννου. Ὁ κ. Ἰωάννου θὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Ἀθήναις.

— Κρημνιζομένον μέρου· τοῦ τείλους τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνευρέθησαν ἐντειχισμένα διάφορα ἀρχιτεκτονικὰ τεμάχια.

— Δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας θ' ἀποστέλλονται καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνά δύο ὑπότροφοι εἰς Εὐρώπην πρὸς σπουδὴν τῆς ἀρχαιολογίας, οἵτινες ἐπανερχόμενοι θὰ διορίζονται ἔφοροι ἀρχαιοτήτων. Ὁ α'. διαγωνισμὸς θὰ γίνῃ τὴν 27 Αὐγούστου.

— Ὁ ἀνδριάς τοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ ὅστις θὰ στηθῇ εἰς τὴν Ζάκυνθον παρηγγέληται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν γλύπτην κ. Βρούτον ἀντὶ 22,000 δρ.

— Ὁ διακεκριμένος χημικὸς καὶ συνεργάτης τῆς «Πινακοθήκης» κ. Σπ. Κοκκόλης ἐφεῦρε νέαν αὐτόματον φωτογονικὴν συσκευὴν, ἥτις τελειοποιεῖ τὸν δι' ἀσετυλίνης φωτισμόν. Ὁ νέος μηχανισμὸς δύναται νὰ τροποδοτεῖ 100 φῶτα. Ὁ νέος οὗτος φωτισμὸς εἶνε κατ' ἐξοχὴν κατάλληλος διὰ πινακοθήκας καὶ μουσεῖα διότι ἔχει δύο ἐκτάκτως καταλλήλους ιδιότητες. Φῶς γλυκὺ καὶ ἄμα σταθερόν. Ὁ κ. Κοκκόλης θὰ λάβῃ προνόμιον παρ' Ἀγγλικῆς Ἐταιρείας, ἥτις θ' ἀγοράσῃ τὴν ἐφεύρεσιν.

— Κατετέθη ἐν Δελφοῖς ὁ θεμέλιος λίθος νέου οἰκοδομήματος ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ παράρτημα τοῦ Ἀρχ. μουσείου, τὸ ὅποῖον ὑπερπληρώθη ἐξ ἀρχαιοτήτων. Τὸ νέον Μουσεῖον ἰδρύεται δαπάναις κληροδοτήματος Συγγροῦ.

— Ὁ ἀνδριάς τοῦ Παλαιολόγου θὰ στηθῇ ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων.

— Ὁ γλύπτης κ. Γ. Δημητριάδης ἐργάζεται πρὸς ἀποπεράτωσιν προτομῆς τοῦ ἐσχάτως θανόντος Κ. Κρήτη, μαθητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου πρὸς τοῦσις ἤρξατο καὶ τῆς φιλοτεχνήσεως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Λομβάρδου, ὃν ἀνέλαβε νὰ κάμῃ βραβευθεὶς ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων».

— Τὸ Α'. διεθνὲς ἀρχαιολογικὸν συνέδριον ἐκλήθη διὰ Β. Δ. τὸ προσεχὲς ἔτος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Διαδόχου, προέδρου τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας.

— Εἰς τὸ νεωστὶ ἀνεγερθεὶς ἐν Χαλκίδι ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον συγκεντροῦνται αἱ ἐν τῇ πόλει ἀρχαιοτήτες, θὰ ταξινομῶνται δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἱ καθ' ὅλην τὴν Εὐβοίαν ἀνευρισκόμεναι. Ἐκ τῶν πρώτων θὰ μεταφερθῇ ἐν τῷ Μουσείῳ καὶ ὁ μαρμάρινος ἀνάγλυφος λέων ὁ ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ πρὸ τοῦ Μωαμεθανικοῦ τεμένους εὐρυσκόμηνος.

— Ἀφίκετο ἐκ Κηπόλεως παραμένουσα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἡ διακεκριμένη ζωγράφος δεσποινὶς Θάλεια Φλωρᾶ. Ἐπὶ ὅθις τὸν αἰθρίον τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν καὶ ἤλθε ἐδῶ νοσταλγοῦσα τὴν ἥρεμον φύσιν ἵνα ἐμπνευσθῇ ἐν τῇ τέχνῃ, ἥς εἶνε ἀφω-

σιωμένη μῦστις. Οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι εὐφροσύνως ἐχαιρέτισαν τὴν ἐξαφνικὴν ἐμφάνισιν τῆς ὑπερόχου Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος.

— Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γεγονός ἀναμφισβήτητον ἡ γενναία δωρεὰ ἐξ 500,000 φρ. ὑπὸ τοῦ μεγαθύμου εὐεργέτου κ. Γ. Μαρσαῆ ὑπὲρ κτιρίου τῶν Κελῶν τεχνῶν, ἐν ᾧ θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ ἡ Ἑθνικὴ Πινακοθήκη.

— Ὁ γλύπτης κ. Α. Σῶχος διεμαρτυρήθη δι' ἐπιστολῆς του διὰ τὴν ἀπογραφὴν ἐν τῷ βάρῳ τοῦ ἀνδριάντος Κολοκοτρώνη ὀνομάτων, ἀσχέτων πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου.

— Ἦρξατο ἡ ἀναστήλωσις τοῦ Ἑρεχθείου. Ἡ ἐρεθὴ ἤδη ἐν τείχεος πρὸς στερέωσιν.

— Ἐν Διμῇνι τοῦ Βόλου, ἔνθα ἐνεργεῖται ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Στάη, εὐρέθησαν 14 ψῆφοι χρυσαῖ, ὅμοιοι καὶ διάφορα ὕλινα κοσμηματα. Κατὰ τὰς ἐπὶ λόφου δὲ ἀνασκαφὰς εὐρέθησαν ἐρεπια κτιρίου προϊστορικῆς ἀκροπόλεως, γεωμετρικὰ ἀγγεῖα καὶ λίθινα ἐργαλεῖα ἐπίσης προϊστορικῆς ἐποχῆς.

— Διεκόπησαν χάριν τῶν ἐξετάσεων τὰ μαθήματα τοῦ Πολυτεχνείου. Οἱ διαγωνισμοὶ ἄρχονται τῇ 1 Ἰουνίου.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ ζωγράφος κ. Παῦλος Μαθιόπουλος.

— Ἐπανήλθεν ἐξ Ἰταλίας μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ὁ γλύπτης κ. Θωμᾶς Θωμόπουλος, ἀριστοῦχος τῶν Ἀκαδημιῶν Μονάχου καὶ Φλωρεντίας. Ὁ κ. Θωμόπουλος ἀφοῦ παραμείνῃ ἓνα περίπου μῆνα ἀκόμη ἐν Ἀθῆναις, θ' ἀπέλθῃ εἰς Παρίσιους ἔνθα θὰ διατρέψῃ ἐπὶ ἐν ἔτος. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐντεῦθεν διαβάσεως του διοργανώσαντες ἔκθεσιν τῶν ἔργων του, κριθεῖσαν εὐμενῶς· ἀληθῶς ὁ κ. Θωμόπουλος κέκτηται ἰσχυρὸν δημιουργικὸν τάλαντον. Ἐκ τῶν ἔργων του ἡ «Αὐτοθυσία» καὶ ὁ «Ποιητὴς» ἀν καὶ ἀτελῆ εἶνε πολλοῦ λόγου ἄξια. Ἐπίσης ἡ «Ἐρημιά» εἶνε ἔργον πολλῆς δυνάμεως, ἐκ δὲ τῶν ἐπεξεργασμένων ἔργων ἀνώτερα εἶνε ἡ «κεφαλὴ ἵππου» καὶ ἡ «Σφίγξ».

— Καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα ἔδωσαν ὁ καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας κ. Μ. Σιγάλας. Ἡ δεσποινὶς Θ. Δρακοπούλου ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ, τῇ ὄντως γλυκυτάτῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐλνθήκη ἤσαν ἐπιζήλον ἐπιτυχίας.

— Ἡ Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ διὰ τὸν ἀνδριάντα Βασιάνης ἀπέριψε πάντα τὰ ὑποβληθέντα προπλάσματα.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Εἰς τὸ Πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤνοιξε τὴν 1 Μαΐου Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις πρωτοβουλία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Χαμδῆ βέη. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐξέθεσαν οἱ ἐν Κων/πόλει ξένοι καλλιτέχνη, μετέσχον δὲ τέσσαρες Τούρκοι καλλιτέχνη, ὧν διακρίνονται τὰ ἔργα τοῦ ἐν Παρίσιος σπουδάζαντος ζωγράφου Χαλὴλ βέη. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐξέθεσε καὶ ἡ ἡμετέρα ζωγράφος Θάλεια Φλωρᾶ περὶ τὰ δώδεκα ἔργα, ὧν τὰ πλείεστα προσωπογραφίαι. Ἡ ἔκθεσις αὕτη σκέψις γίνεται νὰ εἶνε διαρκής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Περὶ οὐδικά :

La Vie de Paris — Ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν εἰκόνες ἐκ φωτογραφιῶν. Ἦρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Παρίσιος τὸν παρελθόντα μῆνα.

L'illustré universel. — Μηνιαία ἔκδοσις Ἦρξατο ἐκδιδόμενον τὸν Μάιον. Περιεχόμενα : Ἡ ἀλληγορία ἐπὶ τῇ συγχρόνῳ γλυπτικῇ — Παλαιαὶ ὁδοὶ καὶ παλαιαὶ οἰκίαι. — Οἱ μεγάλοι ζωγράφοι καὶ ἡ ἱστορικὴ εἰκονογραφία. — Αἱ ἀπογραφαὶ τοῦ Ναπολέοντος. — Τὰ ἀριστουργήματα τῆς φιλολογίας εἰκονογραφημένα. — Τὰ μνημεῖα τῆς Εὐρώπης κ. λ. π.

L'illustration. — Salon 1901, Paris.

Jugend. — Ὁ ἀρ. 17 περιέχει ἔργα τῶν ζωγράφων Engels, Hertmann, Kolbe.

Panorama. — L'exposition centennale de l'art Français (1800—1889). No 25. Bachelé édit. Paris.

La Vie illustrée. — No 133 Le Salon de 1901. Les artistes et les œuvres. 36 σελίδες. 60 εἰκόνες τῶν τελευταίων ἔργων τῶν Γάλλων ζωγράφων μετὰ τῶν προσωπογραφιῶν των.

Revue universelle. — Le Salon. So iété nationale des Beaux—Arts ὑπὸ R. Marx, μετὰ 17 εἰκ.

L'architecture à Paris—(1895—1901) ὑπὸ P. Forthyny (ἐν τῇ Revue universelle).

Ὁ ζωγράφος Gazin ὑπὸ R. Bouyer μετὰ 4 εἰκόνων ἐν τῷ αὐτῷ περιοδ. κῶ.

Ἐξ ἐδὲ ὅ τινος :

Τὸ ΣΤ'. μέρος τῆς Vie artistique ὑπὸ G. Gefroy, μετὰ ὡραῖον σχεδιογράφημα τοῦ Δ. Vierge.

Catalogue illustré ὑπὸ τῆς Société des artistes Français (Salon 1901) Paris.

Le nu au Salon. Ὑπὸ Catulle Mendès. — Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀπαρχαίλλου Σιλβέστρ συνεχίζει τὴν θαυμασίαν ἐκδοσιν τοῦ «Nu au Salon» ὁ μόνος ἑξοχος διάδοχός του, ὁ Mendès. Τοῦ βιβλίου προτάσσεται σύντομος μελέτη τοῦ Mendès περὶ Silvestre.

ΩΔΑΙ. — Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ ἐκ Πατρῶν κ. Ε. Θωμοπούλου, οὗ μακρὰν ἐδημοσίευσεν περιγραφὴν ὁ «Νέος αἰὼν» τῶν Πατρῶν, εἶνε ἔργον ἀλληγορικοφάνταστικὸν οὐχὶ νευρασθενικῆς μιμήσεως, ἀλλὰ συμβολισμοῦ ἰδεῶν ἐμπνευσμένων ἐκ τοῦ ἀπεράντου θεάτρου τῆς φύλης καὶ τῆς φύσεως. Αἱ «Ὠδαὶ πρὸς τὰ σύννεφα» εἶνε μέγιστος πίναξ. Τὰ σώματα ἀπεικονίσθησαν εἰς φυσικὸν μέγεθος Παιδίσκη καὶ νεανίας ἐν τῇ γυμνότητι τῆς ἡθῆς· εἶνε ἐξηλωμένα μακρῶς εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὁ ἐφθός παίζει ἄρπαν· ἀμφότεροι τραγουδοῦν, ἐνῶ νέφη περικαλύπτουν τὴν ἐρωτικὴν δυάδα. Λυκαυγές. Καὶ ψάλλουν ὠδὰς πρὸς τὴν κερθένον νεότητα, τὴν ἐλευθέραν κοινωνικῶν προλήψεων καὶ ἀπογοητεύσεων. Ὅλιγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἡμέρα νὰ διαλύσῃ τὴν οὐμίλῃν τοῦ ὄνειρου καὶ νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὰ πάθη καὶ τὴν πεζότητα. Καὶ εἶνε τὸ ἄσμα των χαίρεισμός πρὸς τὴν ἀγνότητα, πρὸς τὰ σύννεφα τῆς χαυγῆς, τῶν πόθων καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ εἰκὼν φέρει χροῶμα τεφρόν, φωτίζεται δὲ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὑπὸ τῆς δούσης σελήνης, ἐνῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος διαγράφεται ἡ χαυγῆ. Δηλ. δὲ ἡ παιδικὴ ποίησις ταὶ ἀνατέλλει ἡ πραγματικότης. Εἰς τὰ σύννεφα συμβολίζει ὁ καλλιτέχνης τοὺς πρώτους πόθους τῆς νεότητος. Τοῦ ἔργου ἤρξατο ὁ κ. Θωμόπουλος ἐν Ρώμῃ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐδμὸν Ροστάν. — ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΡΟΥΓΕΡ, ποίημα μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρῃν λόγιου κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου. Ἐν Ἀθῆναις 1901 (Μετ' εἰκόνας τοῦ Γάλλου ποιητοῦ)

Ἀγγέλλονται :

Ὁ ΔΙΟΝΥΣΟΣ περιοδικὸν ἀπὸ ὀλίγους συνεργάτας καὶ «δι' ὀλίγους» — δυστυχῶς — ἀναγνώσττας. Νέα ἔκδοσις τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει «Τέχνης». Ὁ ἀρχιστὴ ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον